

בע"א (נתניה) 13623-03-14 - מונדר מנסור נ' עיריית נתניה

בית משפט לעניינים מקומיים בנתניה

בע"א 13623-03-14 מנסור נ' עיריית נתניה
תיק חיצוני:

מספר בקשה: 1

בפני כב' השופטת הדס רוזנברג שיינרט

מונדר מנסור ע"י ב"כ עו"ד נזי גאזי ריאן

מבקש
נגד

עיריית נתניה

משיבה

החלטה

1. לפניי בקשה לביטול דוחות חניה ולביטול הליכי גביית קנסות הנובעים מדוחות אלו, לרבות עיקולים שהוטלו מטעם העירייה. עסקינן בשני דוחות חניה שנרשמו לחובת המבקש בשנת 1995, בשני דוחות חניה שנרשמו לחובת המבקש בשנת 1996 ובדוח חניה שנרשם לחובת המבקש בשנת 2003.

2. בבקשתו טוען המבקש כי ביום 10/2/14 קיבל התראה מטעם המשיבה לפני נקיטת הליכים, אולם לשיטתו לא קיבל הודעה ו/או דרישה עבור הדוחות קודם לכן ולכן הקנסות התיישנו. עוד מפנה המבקש לנסיבותיו האישיות, לרבות הפיכתו לנכה המוכר ע"י המוסד לביטוח לאומי, בשנת 2011. יוער כי המבקש לא ציין בבקשה או בתצהיר שצורף לה, כי הרכב נשוא הדוחות לא היה בחזקתו או כי הוא כופר מסיבה אחרת בביצוע העבירות הנטענות.

3. לשיטת המשיבה, שומה על בית המשפט לדחות על הסף את הבקשה, ככל שהיא נוגעת להתיישנות הקנסות ולהליכי הגבייה, מחמת חוסר סמכות עניינית. באשר לבקשה לביטול הדוחות, ממנה משתמעת טענה בדבר התיישנות העבירות, גורסת המשיבה כי לגבי ארבעה מן הדוחות בוצעה המצאה כדין ומשכך אין מקום לביטול פסקי הדין. לגבי דו"ח מספר 22886642, אשר נרשם לחובת המבקש בשנת 2003 (להלן: "הדו"ח המבוטל"), לא נמצא אישור הדואר בנוגע למשלוח הודעת תשלום הקנס ולפיכך הודיעה המשיבה על ביטולו של הדו"ח.

קביעה בדבר התיישנות קנסות וביטול הליכי גבייה-

עמוד 1

3. בהתאם לפסיקת ביהמ"ש העליון, הסמכות לדון בהתיישנות קנס נתונה לביהמ"ש האזרחי ולא לביהמ"ש הפלילי שדן בעבירה (ראו **ערעור פלילי 99/3482 אריה פסי נגד מדינת ישראל**).

בע"פ (מחוזי ב"ש) 7446/06 הרפז יחזקאל נ' עיריית באר שבע, נדון מקרה הדומה
בנסיבותיו למקרה שבפנינו. ביהמ"ש המחוזי קבע בהקשר זה את הדברים הבאים:

" דין היה שבקשת המערער בביהמ"ש לעניינים מקומיים תדחה על הסף, שכן לא היה זה מסמכותו
העניינית להיזקק לה מלכתחילה.

סמכותו העניינית של בימ"ש לעניינים מקומיים הינה כקבוע בסעיף 55 (א) לחוק בתי המשפט [נוסח
משולב] תשמ"ד-1984:

**"בימ"ש לעניינים מקומיים ידון בעבירות לפי פקודת העיריות, פקודת המועצות המקומיות
וחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965, ולפי תקנות, צווים וחוקי עזר על פיהם, וכן בעבירות
לפי החיקוקים המנויים בתוספת השלישית, לרבות תקנות, צווים וחוקי עזר על פיהם".**

קנסות החניה שבנדון מקורם בעבירות שנעברו ע"י המערער בניגוד לחוקי עזר שחוקקה עיריית באר
שבע, מכח סמכותה לפי פקודת העיריות, וככל שהדברים אמורים בבירור ההליכים הנפתחים בגין
אותן עבירות, הסמכות לכך הינה לבימ"ש לעניינים מקומיים.

ההליך בו פתח בפני בימ"ש קמא עניינו בהשגה על מסגרת הליכי הגביה שפתחה בהן הרשות
המקומית לפי פקודת המסים [גביה] ובטענתו [השגויה] כי הליך זה אינו עולה בקנה אחד עם הוראות
אותה הפקודה. נמצא לנו איפוא כי הבקשה כפי שהובאה בפני בימ"ש קמא לא היתה בגדר סמכותו
העניינית של בימ"ש קמא, כערכאה הדנה בעבירות מהסוג המפורט בס"ק 55 (א) לחוק בתי
המשפט. מהותה של בקשת המערער בפני בימ"ש קמא היתה למעשה עתירה כנגד חוקיות פעולתה
של הרשות המקומית בדרך גביית הקנסות. בירור עתירה זו אינו עולה עם מסגרת סמכותו של בימ"ש
לעניינים מקומיים כקבוע בס' 55 (א) לחוק בתי המשפט .

4. בפסיקה שניתנה בעקבות הלכת פסי לעיל, נקבעה הפרדה בין שאלת התיישנות עבירה, הנתונה
לסמכותו של ביהמ"ש לעניינים מקומיים, לבין שאלת התיישנות העונש (לרבות הליכי גבייתו),
הנתונה לסמכותו של ביהמ"ש האזרחי (ראו למשל **רע"א 2747/08 שאוליאן נ' חורש**).

5. בהתאם להלכות שנפסקו בעניין פסי והרפז דלעיל, הסמכות לדון בהתיישנות קנסות, כמו גם
בהטלת עיקולים במסגרת הליכי גביית קנסות, אינה מסורה לבית המשפט לעניינים מקומיים. לפיכך,
אני דוחה על הסף את הבקשה לביטול העיקולים ואת הבקשה לקביעה כי הקנסות התיישנו, מחמת
חוסר סמכות עניינית.

בקשה לביטול דוחות החניה -

6. סעיף 229 (ח2) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982, קובע כדלקמן:

"לא שילם אדם את הקנס, חלפו המועדים להגשת בקשה לביטול הודעת תשלום קנס או להודעה על בקשה להישפט לפי סעיף קטן (א), ולא הוגשו בקשות כאמור או הוגשה בזמן בקשה לביטול הודעת תשלום קנס ונדחתה, יראו אותו, בתום המועדים הקבועים בסעיף קטן (א) להגשת בקשות אלה, כאילו הורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקוב בהודעת תשלום הקנס, ואולם הוראות סעיף קטן זה לא יחולו על אדם שבקשתו לביטול הודעת תשלום קנס הוגשה שלא במועד אך התובע דן בה מכוח סמכותו לפי סעיף קטן (ה) וביטל את הודעת תשלום הקנס, או על אדם שבית המשפט החליט לקיים את משפטו אף על פי שהודיע באיחור על רצונו להישפט כאמור בסעיף 230."

7. בהתאם לסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי:

"נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע."

8.

חזקת

תקנה 44 א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ז-2977 קובעת כדלקמן:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

9. בהתאם לפסיקה, אחת הדרכים להוכחת מסירת דבר הדואר לרשות הדואר הנה בדרך של הצגת אישור רשות הדואר על קבלת דבר הדואר למשלוח (ראו למשל **עפ"א (מחוזי ת"א) 80074/07 מור מילמן אפרת נ' עיריית ת"א**).

(מחוזי ת"א) 80074/07 מור מילמן אפרת נ' עיריית ת"א. מן המסמכים שצורפו לתגובת המשיבה וסומנו "נספח א", עולה כי קיים אישור רשות הדואר על קבלת דבר דואר למשלוח בנוגע להודעות הקנס בהן עסקינן (פרט לדו"ח המבוטל) וכי ההודעות נשלחו למבקש כנדרש בחוק, פחות משנה לאחר ביצוע העבירות. המסקנה המתבקשת הנה כי העבירות נשוא דוחות אלו לא התיישנו טרם ההרשעה בהתאם לסעיף 229(ח2) לחוק סדר הדין הפלילי.

10. הבקשה לביטול פסקי הדין הנוגעים לדוחות הוגשה ללא בקשה להארכת מועד להגשתה וניתן היה לדחותה בשל טעם זה בלבד.

11. למעלה מן הצורך, אציין כי לאחר שעיינתי בבקשה ובצרופותיה, לא מצאתי כי מתקיימים בה התנאים הקבועים בסעיף 130(ח) לחוק, לצורך ביטול פסק דין שניתן בהעדרו של הנאשם. אין בבקשה נימוק משכנע לאי הגשתה במועדים הקבועים בחוק ואין בה טענה קונקרטית העשויה להוות בסיס לסתירת הראיות שהוצגו מטעם המשיבה ולסתירת החזקה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי (כגון: טענה המתייחסת לכתובתו של המבקש, להיעדרותו מן הארץ וכדומה) .

סבורני כי אף התנאי של גרימת עיוות דין איננו מתקיים במקרה דנן. המבקש לא כופר בתצהירו בביצוע העבירות המיוחסות לו. בנסיבות אלו, ובהיעדר כל הצדקה להגשת הבקשה בשיהוי של שנים רבות מאז ביצוע העבירות, לא ניתן לומר כי ייגרם למבקש עיוות דין המצדיק ביטולם של פסקי הדין הנובעים מן הדוחות.

12. נוכח כל האמור לעיל, נדחית אף הבקשה לביטול הדוחות.

13. בהתחשב במצבו הכלכלי והאישי של המבקש, כעולה מן הבקשה, אינני מוצאת מקום לחייבו בהוצאות המשיבה.

המזכירות תעביר החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, כ"א אדר ב תשע"ד, 23 מרץ 2014,
בהעדר הצדדים.